

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **JUDr. Evy Duškové**, insolvenční správkyňe, se sídlem Napajedla, Na Kapli 1622, zastoupené JUDr. Jaroslavou Kučovou, advokátkou se sídlem Zlín, náměstí Práce 2512, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 6 A 64/2018-43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministr spravedlnosti rozhodnutím ze dne 15. 2. 2018, č. j. MSP-53/2017-ORA-ROZ/3, zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. MSP-66/2017-OINS-SRIS/11, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2. zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 16 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že v rozporu s § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích neuvedla jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách. Ačkoliv totiž v žádosti o zápis provozovny doručené žalovanému dne 10. 3. 2015 uvedla adresu provozovny *Opava, Ruská 665/21* (dále jen „provozovna“), s úředními hodinami ve čtvrtek od 8:30 do 14:30 hodin, dne 9. 3. 2017 v této provozovně v úředních hodinách nezajišťovala skutečný výkon činnosti insolvenčního správce

tím, že neposkytla součinnost insolvenčního správce, neumožnila proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele v rozvrhovém usnesení, nezajistila evidování doby a důvodů přechodného uzavření provozovny, neshromažďovala podklady pro insolvenční řízení, neumožnila kontrolnímu orgánu, a tedy případně ani účastníkům insolvenčního řízení, nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven a nezajišťovala jednání s dlužníkem.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí o rozkladu žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 6 A 64/2018-43, zamítl.

[4] Městský soud především nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Odmítl i její tvrzení, že řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, je zatíženo procesními vadami; tuto argumentaci označil za toliko obecnou, v důsledku čehož se k ní nemůže vyjádřit.

[5] Nedůvodnou shledal i námitku, dle které žalovaný pochybil tím, že nevyslechl navržené svědky. Přisvědčil žalovanému, že navržené výslechy jsou nadbytečné, neboť by nemohly ničeho přinést ve vztahu k závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Pro tento závěr je rozhodné, zda se v provozovně nacházela pověřená úřední osoba, a zda zde byla v úředních hodinách skutečně vykonávána činnost insolvenčního správce. Že tomu tak nebylo, žalobkyně nerozporovala, zejména pak neuvedla, jak by mohly výslechy navržených svědků zpochybnit zjištění učiněná na místě, při kontrole provozovny.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, jimiž žalobkyně brojila proti tomu, že žalovaný vycházel mimo jiné ze sdělení jejich rodičů, pana a paní Světlíkových, přítomných na místě kontroly. Jejich věk a zdravotní stav, na které žalobkyně upozorňovala, totiž nemají žádný vliv na zjištění, že žalobkyně v době kontroly v provozovně nevykonávala činnost.

[7] Za nedůvodnou označil rovněž argumentaci, jíž žalobkyně zpochybňovala datum na fotodokumentaci, pořízené při kontrole provozovny. Poukázal na to, že tato fotodokumentace je pouze podpůrným podkladem a i bez ní by byly učiněny tytéž skutkové závěry.

[8] Pokud jde o tvrzení, že se žalobkyně nemohla dopustit vytykaného správního deliktu, neboť provozovna byla v okamžiku její kontroly již zrušena, jelikož žalobkyně den před jejím provedením předala k poštovní přepravě oznámení o zrušení provozovny, městský soud označil za rozhodující, že daná provozovna byla v okamžiku kontroly stále zapsána v seznamu insolvenčních správců. Dokud byla provozovna v seznamu zapsána, byla žalobkyně povinna dodržovat povinnosti z toho plynoucí. Městský soud tak nepovažoval za relevantní, kdy žalobkyně vyhotovila žádost o zrušení provozovny či kdy tuto žádost předala k poštovní přepravě. Za irelevantní současně označil tvrzení, že žalovaný z hlediska praktického výkonu činnosti insolvenčního správce „velmi přeceňuje“ zásadu ochrany práv třetích osob jednajících v důvěře v zápis v seznamu insolvenčních správců, neboť k návštěvám účastníků insolvenčního řízení na pobočkách insolvenčních správců téměř nedochází a „*funkce kontroly poboček (...) slouží pouze k účelu 'pseudo-dobledu' správního orgánu na činnost insolvenčních správců z hlediska přísně formálního*“. Za míjející se s podstatou věci dále městský soud označil rovněž argumentaci žalobkyně o povaze „*lhůty pro žádost o zrušení provozovny*“.

[9] Závěrem městský soud nepřisvědčil námitce o nenaplnění materiální stránky správního deliktu. Uvedl, že se žalovaný otázkou společenské škodlivosti jednání žalobkyně výslovně zabýval v bodech 61 až 71 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně přitom učiněné závěry nikterak nezpochybňovala. Žalobkyní uváděné skutečnosti, jako je její ojedinělá absence v provozovně

pokračování

a faktické ukončení činnosti provozovny, materiální stránku správního deliktu nevymežují. Žalovaný k nim však přihlížel při úvaze o výši sankce, jakožto k okolnostem polehčujícím.

[10] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou podřadila pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Namítá, že se žalovaný ani městský soud řádně nevypořádali s jejími námitkami. Městský soud se řádně nezabýval veškerými rozhodnými okolnostmi a postupoval ledabyle. Stěžovatelka má zejména za to, že kontrola, na jejímž základě jí byla pokuta uložena, proběhla v době, kdy již byla její „pobožka“ zrušena. Stěžovatelka tak nemohla porušit žádné povinnosti s ní související.

[12] Stěžovatelka trvá na námitce, že řízení před žalovaným vykazuje vážné procesní vady, v jejichž důsledku je rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, i rozhodnutí o rozkladu nepřezkoumatelné. Tím, že žalovaný nevyslechl navržené svědky, zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces a řádně nezjistil skutkový stav věci. K provedení navržených důkazů bylo současně na místě provést ústní jednání. To však neučinil ani žalovaný, ani krajský soud. Žalovaný rovněž pochybil, pokud vycházel ze sdělení pana a paní Světlíkových, kteří ani nevěděli, s kým hovoří. Jedná se přitom o rodiče stěžovatelky vysokého věku, kteří trpí vážnými zdravotními problémy. Žalovaný rovněž pochybil, vycházel-li z fotodokumentace pořízené při kontrole provozovny, neboť není zřejmé, kdy byly příslušné fotografie pořízeny.

[13] Za stěžejní stěžovatelka považuje fakt, že provozovna byla v okamžiku její kontroly již zrušena. Oznámení o jejím zrušení (ke dni 7. 3. 2017) totiž předala k poštovní přepravě dne 8. 3. 2017, tedy den před zahájením kontroly. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem žalovaného, že povinnost insolvenčního správce vykonávat v zapsané provozovně činnost zaniká až v okamžiku, kdy je provozovna ze seznamu insolvenčních správců vymazána. Účinky zápisu provozovny jsou totiž jen deklaratorní. Pokud by tento zápis měl mít konstitutivní povahu, musel by to zákon stanovit. Zákon o insolvenčních správcích však žádné takové ustanovení neobsahuje.

[14] Pro případ, že by stěžovatelce ke dni kontroly trvala povinnost v provozovně vykonávat činnost, stěžovatelka namítá, že její jednání postrádá společenskou škodlivost a nebyla tak naplněna materiální stránka správního deliktu. Ojedinelá absence stěžovatelky či pověřené osoby v provozovně nemohla jakkoliv ohrozit či porušit chráněný zájem. Současně je třeba přihlížet k tomu, že činnost provozovny byla v době její kontroly již fakticky ukončena.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka vznáší tytéž námitky, které uplatnila již v žalobě a s nimiž se dostatečně vypořádal městský soud. Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn. Z kontrolních zjištění zaznamenaných v protokolu o kontrole jednoznačně vyplývá, že v provozovně nebyla v době kontroly přítomna ani stěžovatelka ani jiná jí pověřená osoba. Na tomto skutkovém závěru by nemohlo ničeho změnit provedení dokazování stěžovatelkou navrženými svědky. Tyto důkazy jsou proto nadbytečné. Z uvedeného důvodu bylo proto rovněž nadbytečné, aby žalovaný ve věci konal ústní jednání, což řádně odůvodnil, a městský soud tento postup aproboval. Vzhledem k tomu, že se v provozovně nenacházela kontrolovaná osoba (stěžovatelka), ani jiné povinné osoby, osobám konajícím kontrolu dále nevznikla povinnost komukoliv předkládat pověření ke kontrole. Stěžovatelce bylo toto pověření zasláno dodatečně. Nedůvodná je podle žalovaného rovněž námitka, že pochybil, zohlednil-li sdělení na místě kontroly přítomných osob, podle nichž se v provozovně nenachází osoba pověřená k výkonu činnosti insolvenčního správce. Věk a zdravotní stav těchto osob

je v tomto ohledu bez významu. K námitce, že pochybil, vycházel-li z fotodokumentace pořízené při kontrole, žalovaný zopakoval, že tato fotodokumentace je pouhou přílohou, která má podpůrný charakter. K témuž závěru přitom dospěl i městský soud.

[16] K argumentaci stěžovatelky, že provozovna byla v okamžiku kontroly již zrušena, žalovaný uvedl, že práva a povinnosti spojené se zápisem provozovny do seznamu insolvenčních správců trvají po celou dobu zápisu; zanikají tak až jejím výmazem z tohoto seznamu. Tento závěr potvrdil i městský soud.

[17] K námitce o nenaplnění materiální stránky správního deliktu žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a na rozhodnutí o rozkladu, kde se s touto otázkou zabýval. Stěžovatelka svým jednáním porušila zájem na řádném výkonu funkce insolvenčního správce a ohrozila zájem na dosažitelnosti a možnosti kontaktovat insolvenčního správce. Nebyly přitom zjištěny žádné mimořádné okolnosti, které by porušení, respektive ohrožení právem chráněných zájmů mohly vyloučit.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatné míře pouze (byť nikoliv zcela doslovně) vznáší tytéž námítka, které uplatnila již v žalobě a předtím v rozkladu s tím, že na nich „trvá“. V řízení o kasační stížnosti však nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu opakovaně přezkoumávat námítka, s nimiž se již správní orgán, a poté krajský soud vypořádaly. V kasačním řízení je přezkumu podrobena nikoli rozhodnutí žalovaného (respektive rozhodnutí o rozkladu), ale rozsudek krajského (zde městského) soudu. Nejvyšší správní soud se tak mohl věcně zabývat pouze tou částí argumentace stěžovatelky, která míří proti závěrům vysloveným městským soudem.

[22] Nejvyšší správní soud v první řadě neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek jeho důvodů. Stěžovatelka tuto námitku uplatnila ve zcela

pokračování

obecně rovině. Namítá tak pouze, že se městský soud řádně nevypořádal s jejími námitkami, aniž by však specifikovala, o které námitky jde.

[23] Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[24] Rozsudek městského soudu uvedenými nedostatky netrpí. Jeho argumentační část je sice poměrně stručná, koncentrovaná do čtyř odstavců (viz odst. 16 až 19), její délka i obsah však koresponduje tomu, že stěžovatelka v žalobě vznesla tytéž námitky, jaké již před tím uplatnila v rozkladu. Z napadeného rozsudku je přitom patrné, že se městský soud ztotožnil se závěry a argumentací obsaženými v rozhodnutí o rozkladu, proč dané námitky nejsou důvodné. Za takové situace by bylo nadbytečné požadovat, aby je pouze jinými slovy přeformuloval a podrobně opakoval. Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, v těchto případech postačí, aby krajský soud na přílehlavé pasáže odůvodnění napadeného správního rozhodnutí odkázal s osvojující poznámkou. Tento přístup koresponduje s dispoziční zásadou, ovládající správní soudnictví, jejímž projevem je, že klíčová role při vymezení předmětu a rozsahu soudního přezkumu náleží žalobci. Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co do značné míry předurčuje obsah rozsudku a míru podrobnosti, s níž krajský soud přistoupí k jeho odůvodnění. Je odpovědností žalobce, aby rozsah soudního přezkumu vymezil tak, že v žalobě specifikuje skutkové a právní důvody (žalobní body), pro které rozhodnutí žalovaného správního orgánu napadá; úkolem soudů ve správním soudnictví není nahrazovat a dotvářet činnost žalobce při formulaci žalobních námitek. Tímto postupem by ostatně byla popřena rovnost stran v řízení před soudem (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).

[25] Stěžovatelka v žalobě namítala jednak existenci některých procesních nedostatků v řízení před žalovaným, dále vznesla námitku, představující jádro její procesní obrany, že kontrovaná provozovna v době kontroly již *de iure* vůbec neexistovala, a konečně námitku, že i pokud by provozovna existovala, jednání stěžovatelky nevykazovalo společenskou škodlivost. Ke všem těmto námitkám se městský soud vyjádřil, a to převážně se souhlasným odkazem na závěry a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek proto nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, dle které měl městský soud ve věci nařídit jednání za účelem doplnění dokazování.

[27] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[28] Městský soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že postupoval v souladu s citovaným ustanovením, přičemž nařízení jednání nebylo nutné ani z důvodu potřeby provedení důkazů.

[29] Nejvyšší správní soud na podkladě soudního spisu městského soudu ověřil, že stěžovatelka v žalobě, ani jiném podání k městskému soudu, nařízení jednání nenavrhl. Městský soud jí současně dne 3. 9. 2018 zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. s příslušným poučením, k níž se stěžovatelka nevyjádřila. K tomu je možné doplnit, že žalovaný k téže výzvě ze dne 18. 6. 2018 výslovně sdělil, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání.

[30] I v situaci, kdy účastníci na jednání netrvají, je povinností soudu je nařídit, zamýšlí-li provádět dokazování. Městský soud však důvod pro provedení dokazování neshledal. Ostatně stěžovatelka v žalobě (či jiném podání) ani žádné důkazy nenavrhl; namítala pouze, že žalovaný pochybil, nevyslechl-li jí navržené svědky (k tomu viz dále). Za této situace nelze městskému soudu vytýkat, že ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání.

[31] Lze tak uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (který sice stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně nejmenovala, pod nějž je však třeba podřadit jak námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tak tvrzenou vadu řízení před městským soudem spočívající v rozhodnutí bez nařízení jednání) není dán.

[32] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační argumentace, již stěžovatelka „*trvá*“ na svém stanovisku, že řízení před žalovaným je stíženo některými procesními vadami [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Veškeré tyto námitky jsou však pouhou parafrází námitek, které stěžovatelka uplatnila již v žalobě a v rozkladu a s nimiž se tak zabýval jak žalovaný, tak i městský soud.

[33] Stěžovatelka zaprvé opakuje námitku, že žalovaný pochybil, nevyslechl-li navržené svědky, a to paní Lucii Langerovou (její zaměstnankyni, která podle čestného prohlášení, které je součástí správního spisu, předala k poštovní přepravě oznámení adresované žalovanému o zrušení zápisu provozovny) a pana Romana Světlíka (jemuž stěžovatelka udělila plnou moc k zastupování ve všech záležitostech souvisejících s provozovnou). S tím souvisí námitka, že žalovaný měl ve věci provést ústní jednání. Nad rámec žaloby stěžovatelka v kasační stížnosti pouze uvedla, že nejen žalovaný, ale i městský soud chybně nadřadili zájem na rychlosti a hospodárnosti řízení nad zájem na objektivním zjištění skutkového stavu věci. Stěžovatelka však nikterak věcně nepolemizuje s odůvodněním žalovaného (jemuž přisvědčil městský soud), podle kterého by byly výsledky navržených svědků nadbytečné, neboť fakt, že paní Langerová odeslala žalovanému žádost o výmaz provozovny, není sporná a ani fakt, že pan Světlík v nepřítomnosti stěžovatelky v provozovně standardně vykonával z jejího pověření příslušné činnosti, by ničeho nezměnilo na zjištění, že dne 9. 3. 2017, kdy žalovaný provedl kontrolu provozovny, v ní nikdo přítomen nebyl, v důsledku čehož v ní v tuto dobu vůbec nebyl zajištěn výkon činnosti insolvenčního správce.

[34] Dále stěžovatelka opakuje námitku, že žalovaný vycházel mimo jiné z toho, co osobám konajícím kontrolu sdělili její rodiče, kteří byli na místě kontroly přítomni (předmětná provozovna se nachází v rodinném domě); ti však nevěděli s kým a za jakým účelem hovoří. Jsou vysokého věku, trpí zdravotními obtížemi a s problematikou zaměstnání stěžovatelky nejsou obeznámeni. K této opakovaně uplatňované námitce stěžovatelka v kasační stížnosti pouze formálně doplnila, že ze sdělení uvedených osob chybně vycházel také městský soud. Stěžovatelka však pomíjí odůvodnění městského soudu, jehož podstatou je, že věk a zdravotní stav daných osob (k čemuž lze doplnit, že ani to, zda jsou jakkoli obeznámeny s tím, jaké činnosti vykonává insolvenční správce) nemá žádný vliv na zjištění osob konajících kontrolu, že se v době kontroly v provozovně nenacházela ani stěžovatelka ani jiná jí pověřená osoba. Ani s tímto odůvodněním stěžovatelka nikterak věcně nepolemizuje, kasační soud tak nemůže než ji na něj odkázat.

pokračování

[35] Poslední dílčí námitka, z níž stěžovatelka dovozuje, že řízení před žalovaným je zatíženo procesní vadou, a sice že žalovaný vycházel mimo jiné z fotodokumentace označené chybným datem, je pouhým (zestručněným) zopakováním argumentace, již uplatnila již v žalobě a v rozkladu. I v tomto směru tak postačí stěžovatelku odkázat odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho odst. 17) a rozhodnutí o rozkladu (viz jeho odst. 44).

[36] Pokud jde o námitky směřující proti právnímu posouzení věci městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatelka nerozporuje, že v provozovně v den kontroly nebyla ona ani jiná pověřená osoba vůbec přítomna, ani neuvádí žádný důvod této nepřítomnosti. Jádrem její obrany je, že provozovna v době kontroly již neexistovala, neboť den před jejím provedením zaslala žalovanému žádost o výmaz údaje o této provozovně ze seznamu vedeného dle § 16 a násl. zákona o insolvenčních správcích. Nutno dodat, že i tato část kasační argumentace je v podstatné míře jen zopakováním žalobních námitek a námitek uplatněných v rozkladu.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že z hlediska povinnosti insolvenčního správce skutečně vykonávat činnost v provozovně zapsané v seznamu insolvenčních správců (§ 5a odst. 4 zákona o insolvenčních správcích) je bez významu, kdy stěžovatelka odeslala žalovanému žádost o výmaz zápisu dotčené provozovny, nýbrž rozhodující je právě až okamžik provedení takového výmazu ze seznamu. V posuzované věci přitom není sporu, že dotčená provozovna stěžovatelky ke dni kontroly, tj. ke dni 9. 3. 2017, v seznamu insolvenčních správců zapsána byla.

[38] Stěžovatelka svůj náhled opírá o ustanovení § 14 zákona o insolvenčních správcích, který však v odst. 2 pouze upravuje povinnost insolvenčního správce informovat žalovaného o změně údajů zapisovaných do seznamu insolvenčních správců. O tom, ke kterému okamžiku trvá povinnost insolvenčního správce skutečně vykonávat činnost v souladu s údaji (dosud) zapsanými v seznamu dané ustanovení ničeho nestanoví.

[39] Závěr, že uvedená povinnost insolvenčního správce trvá až do okamžiku (dne), kdy je provozovna ze seznamu vymazána, je jediný možný s ohledem na úpravu ustanovování insolvenčních správců v jednotlivých insolvenčních řízeních obsaženou v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Podle § 25 odst. 2 tohoto zákona totiž platí, že insolvenční soud ustanovuje insolvenčním správcem osobu, kterou určil předseda insolvenčního soudu podle pořadí určeného dnem zápisu jejího sídla nebo provozovny do příslušné části seznamu insolvenčních správců. To znamená, že až do okamžiku, než je určitá provozovna vymazána ze seznamu insolvenčních správců, může být insolvenční správce vzhledem tomuto, v té době existujícímu, pořadí zápisu do příslušné části seznamu, ustanoven insolvenčním soudem v konkrétním řízení jako insolvenční správce.

[40] Insolvenční soud při ustanovování insolvenčních správců, a obdobně žalovaný při posuzování, zda insolvenční správce řádně plní své povinnosti vyplývající z toho, že má v seznamu insolvenčních správců zapsanu provozovnu, logicky nemůže vycházet z ničeho jiného, než z aktuálního stavu zápisu v daném seznamu. Nelze přitom akceptovat výklad, že by provozovna existovala ve vztahu k ustanovování insolvenčních správců v jednotlivých řízeních dlužníků, avšak současně neexistovala z hlediska povinností, která ve vztahu k provozovnám stanoví zákon o insolvenčních správcích, tedy zejména povinnosti skutečného výkonu činnosti insolvenčního správce.

[41] Námitka, že provozovna ke dni její kontroly již neexistovala, proto není důvodná. Závěr městského soudu a žalovaného, že stěžovatelka byla v provozovně ve vymezených dnech a úředních hodinách povinna skutečně vykonávat činnost insolvenční správkyně až do dne

výmazu této provozovny ze seznamu insolvenčních správců, je tak správný. Srovnání se zápisem sídla obchodní společnosti do obchodního rejstříku je nepřiléhavé s ohledem na specifické důsledky, které zákon o insolvenčních správcích a insolvenční zákon s existencí zápisu provozovny správce v seznamu spojují; jinou konkurující argumentaci proti závěrům krajského soudu stěžovatelka neuplatnila.

[42] Stěžovatelka konečně namítá, že „trvá“ na svém stanovisku, že její jednání postrádá společenskou škodlivost, a to s odůvodněním, že se jednalo o ojedinělou absenci v provozovně, jejíž činnost již byla fakticky ukončena. Zcela tutéž argumentaci nicméně uplatnila již v žalobě a rozkladu. Městský soud se s ní vypořádal v odst. 19 napadeného rozsudku za současného souhlasného odkazu na odst. 61 až 71 rozhodnutí o rozkladu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka s tímto vypořádáním její námitky věcně nepolemizuje, a omezuje se jen na prosté vyjádření svého nesouhlasu s těmito závěry, nejde o projednatelnou kasační námitku (viz odst. [21] výše).

[43] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu